

לא נעסוק, כל עוד יש מלחמה, בדברים שאינם מצרכי המלחמה — גם אם הם עיקרי חיינו בימי שלום. לא נהסס להרוס משקים ולבזבז אמצעים כבירים — אם צורך המלחמה יחייב זאת. אם אין אנו חסים על חיי אדם — מולך המלחמה טורף את היקר ביותר: את חיי האדם — ודאי שלא נחוס על כל דבר אחר. נתרכז עכשיו אך ורק במאמץ המלחמה — לא מפני שאנו מסתלקים מחזון-חיינו שבימי שלום, אלא להיפך, מפני שאנו נשארים נאמנים לו עד המוות ועד בכלל. ובשמו ולשמו — נעשה המלחמה. ובשתים אלה ניבחן: אם נדע, כל עוד כפויה עלינו המלחמה, להשתעבד לצרכיה בלא כל שיור ובלא כל תנאי וסייג, — ואם לא נשכח אף רגע החזון שעליו אנו נלחמים. חזון זה הוא עודף-הכוח ויתרון-הנשק העלול להכריע את הכף.

על מה אנו מגינים ?

בועד-הבטחון, 3 בפברואר 1948

— — — נאמר כאן שעלינו לשמור על הקיים, ואסור לבזבז כוחות על כיבוש המדבר שאינו בידינו. ועוד אומרים: הנגב לא יברח, והישוב הקיים עומד בסכנה, ועל כן — כל הכוחות להגנת הקיים. אני חולק על גישה זו ושולל בהחלט וללא כל סייג את רעיון השמירה על הקיים. אמנם, אנחנו מגינים, כאז כן עתה, על כל נקודה ישובית, אבל הפעם אין זאת מגמת התגוננותנו. אין זה ויכוח תיאורטי. בקביעת מגמת מלחמתנו תלוי, לדעתי, הכל: גם המאמץ שיעשה וגם התוצאות שיושגו. עלינו לראות בבהירות מלאה מהי מטרתו של האויב. הפעם אין זו התנקשות בישוב זה או אחר, במספר ישובים, או אפילו בישוב כולו. האויב מבקש הפעם לעקור את „הסכנה הציונית“ הצפויה לפלשתינה כחלק משטח-ערב, ומנקודת מבטו הוא רואה את הדבר נכוחה. ואף מלחמתנו אנו

יש לה מטרה אחת ויחידה: מלחמה על הגשמת הציונות, אם לא במלואה, הרי לפחות על התנאים ההיסטוריים המבטיחים את הגשמתה, ולא רק הגנה על קיומו של הישוב. זהו הכיוון של מלחמתנו, אם כי דרכיה ישתנו מזמן לזמן. איני יודע אם אני מביע דעת המוסדות, אבל אם ישנו כיוון זה — הרי האיש המדבר אליכם לא ישב במוסדות ההם ואף לא בועד זה.

מלחמתנו אינה הגנה על הקיים — כי לדעתי אין "קיים" בארץ, במובן ההיסטורי של מלה זו. הקיים — אם ע ל י ו בלבד נגן — אינו אלא בית-קלפים שיתפור על ידי כל רוח מצויה ובלתי מצויה. לא אוכל לקבל העצה שלא להגן על המדבר — באשר אנו חייבים בהגנת תל-אביב. אם לא נעמוד על המדבר — לא תעמוד תל-אביב. קיומו של הנגב הוא אולי ממשי יותר מקיומה של תל-אביב. הראיה ההיסטורית אומרת לנו ששום דבר יהודי לא יהיה קיים בארץ אם לא נבטיח נצחונה של הציונות. הוצאת שנים-עשר מיליון דונם אדמת מדבר מהחשבון — הוא חשבון לא ציוני, והמגינים מגינים על הציונות, לא פחות ולא יותר. טעות היא להניח שהנגב "לא יברח" — ועלינו עכשיו לקיים בידינו מה שבידינו, כפי שסבורים פלוני ופלוני מהיושבים כאן. אם לא ניקח עכשיו את המדבר — לא זו בלבד שהנגב "יברח", אלא איני בטוח אם נוכל לשמור בידינו את תל-אביב. והשאלה אינה אם לעזוב או לא לעזוב את הנגב, אלא אם ללכת או לא ללכת לנגב. אין אנו נמצאים עדיין בנגב. הנקודות המעטות שיש לנו בדרום אינן הנגב, ואם לא נשלח כוח מספיק לנגב, פירוש הדבר שאנו עוזבים אותו. אם אנחנו לא נהיה שם — הם יקחו אותו באפס-יד, ואין זו אלא אשליה ריקה שלאחר זמן יתגוהו לנו.

אין הבדל מבחינה זו בין מפעל-ההגנה ובין כל מפעלנו ההתישבותי בארץ. כל מי שעלה לארץ, לא עלה ליהנות מן הקיים. — הקיים אינו מספיק גם עכשיו, וודאי שלא הספיק לפני 30 שנה, לפני 40 שנה, לפני 70 שנה. כל בני דורי שבאו לארץ — לא באו ליהנות מתל-אביב, כי תל-אביב לא היתה קיימת אלא בדמיון. שטמפר וסלומון לא באו ליהנות מפתח-תקוה כי אף היא לא היתה קיימת אלא בדמיונם. וקיום ד מ י ו נ י זה — ולא הקיים למעשה — היה המניע של כל חלוצינו. הוא גם המניע של כל מגינינו. הבחורים העומ-

דים לילה לילה להגן על שכונת התקווה — לא הם שהקימו את השכונה ולא הם שבנו אותה, ויותר משהם מגינים על השכונה הם מגינים על התקווה. ותקות הנגב היא לא פחות ריאלית כגורם חלוצי ומלחמתי מהריאליות של תל-אביב.

— — — נאמר כאן שמומחים צריכים לקבוע דרכי המלחמה. ודאי שאנו זקוקים בכל מפעלנו למומחים. אנו זקוקים להם בחקלאות, בחרושת, בחינוך וגם במלחמה. אבל שום מומחה לא יקבע על מה נילחם ועל מה לא נילחם. אני מרחיק לכת וטוען: שום מומחה לא יגדיר מראש מהי יכלתנו המלחמתית. אין זו יכולת נתונה וקצובה מראש. יכולת זו בלי ספק מוגבלת, אבל גדלה תלוי הרבה במטרת המלחמה. הדבר שעליו אנו נלחמים קובע מידות היכולת. מטרה מצומצמת — מצמצמת יכלתנו, מטרה מורחבת — מרחיבה. מי הוא המומחה אשר יגיד לנו עד היכן מוכן העם היהודי ללכת בהגנתו על עתידו הלאומי? אם נרצה להוביל מים לנגב — יאמר לנו המומחה איך לעשות זאת, אבל לא נשאל אותו אם כדאי או לא כדאי להוביל מים לשם. ואיני מוכן לשאול שום מומחה אם כדאי להילחם על הנגב. אני בטוח כי בכוחנו להגן על כל ארץ-ישראל, ואני יודע מהו מקור הכוח שלנו. אם המומחה ידע מידת כוחנו, יוכל ליעץ כיצד להשתמש בו באופן היעיל ביותר. ואם ידע מהי המטרה שלנו ומה הם האמצעים שבידינו — ייעץ הדרך המעשית ביותר להשגת המטרה. את המטרה עצמה יתוה רצוננו הציוני, ובגודל הרצון — תלוי גודל הכוח.

בעיות הבטחון

בועד הבטחון, 3 בפברואר 1948

אסמן סעיפי בעיות הבטחון בקצרה.

א. גיוס כוח אדם. שיטת הגיוס שהיתה קיימת עד עכשיו אינה הולמת הצרכים החדשים. להגנה התגייסו אנשים אך ורק מתוך התנדבות. לאחר שני חדשי המבחן שעברו עלינו אפשר להגיד שההגנה עמדה במערכה